

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoju móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihicizisceženi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. njedzela adventa.

Jan. 1, 19—27.

W tutym tydzenju mamy hody. Tehdom móžesč wyskacž a so wješelicž. So pak by nasche wješele polne bylo, chzemy dženska hišcže juntrócž muzej ruku tłócizč, kiž je i nami schol psches luby adventski czaš, kotrnž drje se rtom hrimasche, ale poniznosč we wutrobje mějesche. To je Jan, předač w puščinje. W proscheřskej drascže ma wón kralowšku myšl we wutrobje. Wobhladajmy šebi

Jana šchčenika duchownu wulkosčž.

1. Wulki je wón we wuřnacžu teho, šchtož wón njeje;
2. Wulki je wón w pošnacžu teho, šchtož wón je.

Tyřazy pošluchaju na móžnu rěč džitneho muža, hdyž wón w puščinje předuje. Wyřoka rada škladuje radu, šchto i tymle mužom je. W šacžuwanju šwojeje dostojnosče wyřoka rada wotpořblanzow i njemu pošla. Wón dyrbi jim wotmolwjenje dacž, šchto jemu prawo da, tač rěčecž a lud šchcizicž! Š krotka so jeho prascheja: Šchto šy ty? Jan twjerdže steji kaž hora. Wón jim polne wotmolwjenje njeda. Šrotke je jeho přenje wotmolwjenje: Ja nješym šchryřtuř. Kořhorjeni abo wčipni so tam dale prascheja: Šchto dha? Šsy ty Eliáš? Me i krotka a řesnje da wón wotmolwjenje: Ja nješym. Njeměni so či drusy dale prascheja: Šsy ty profeta? Woni šebi myřla na teho wulkeho profetu, kiž mějesche po jich myřli hišcže pschi wrotach meřianskeho kraleřtwa štejecž,

njeh by Jeremiař abo hinač rěkač. Šchčenik jenož wotmolwi wótre „ně!“

Šak so wón nam wulki a pschezo wjěřšči šjewi, či drusy pak mali a pschezo mjěnišči! Wyřoko steji tón we šwojeje podrožniřkej drascže nad bñšchcžatnymi radnymi knješami w pschnej drascže. Poniznosčž jeho šchrobleho čiini. Lud w nim hižom Meřiařa widžesche, wón pak kručže wupraji: Ja to nješym, ani tež drui profeta.

Mamy my tajku myřl Janowu? Ludžo rad najpředy wo tym powjedaja, šchto woni šu, i čjemu šu pschinješli. Woni dyrbjeli šebi najpředy na to myřlicž, šchto woni nješju. Šotom bychu so tež teho wostajili, so chzedža wjazny placizč hacž šu.

Me chzemy huřto dořč byčž profeta, tajki Eliáš, haj šami šwój šbožnik, kiž móžemy šami šwoje šbože twaricž. Šakki je to njerořom! Šschetož móž nascha dohycž njemóže, a w naschej wutrobje je hłóř, kotrnž woła: moje hřeči, moje hřeči! Jedyn šam móže mēr dacž, pošoj a žiwjenje. Me nihdy šwoje šbože twaricž njemóžemy. Duž, ludo nascheho czařa, wopomń, šchto ty nješy pschi wřchěch šwojich dohrych pschedewřacžach a prošowanjach! Ty njemóžesč šwój wumóžnik byčž; pošmyřl, kač šłóřčž a njeřtutki pschibjeraju w naschim czařu a ludu! „Ja nješym šchryřtuř“, to dyrbi šłowo byčž duchowneho w meřniřkej drascže, kač tež kóždeho šchescžijana. Šnaty je tamny wobraš: wysche šararja na kłěžy čiitawš šłowcžko „ja“. Tole „ja“ je pschemórnjene a nad nim je napiřane „wón“ (t. r. Jeřuř).

2. Rščenik Jan je wulki w pšnaczu teho, sčtož wón je. Njedoczakliwi šo czi wotpóblanzu s Jerusalema prascheja: „Sčtoha dha šy ty?“ A s wutrobnym hłóšom džěsčja profeta w puščinje wotmolwi: „Ša šym předariki hłóš w puščinje: pšchihotujče pucž teho Rnjesa“. Šajka to džiwna ponižnosč! Wón čuje šo taš jara mały porno šwojemu Rnjesej. Ani předať nochze wón byčž, ale jeno hłóš předarja, harfa, kotrejež truny Bóh šam hraje. Wona šo njeprascha: Spodoba šo moje hracze? Wona šo s žyła njeprascha; pšchetož wona šluzi jenož temu, kiž je šam wěrnosč. Wona hinať njemóže. Šodownemu kralej šamemu čze šwoje kherlusche pošwjećičž.

Pšched wulkosčju Janowej czi Šarisejšy pšchezo bóle do procha padaju: „Čžeho dla dha kšchčjš ty?“ woni šnapšchecžiwja. Šasnje a tola šašo ponižnje wotmolwi Jan: „Ša pšchihotuju na duchownu kšchčženizu šwojeho Rnjesa. Ale kšwile wjazy njeje šo šomdžičž. Pšchetož wón je šřjedža mješ waš šupil, kotrehož čřrijome řjemješki ja nješšym dostojny rošwjafáč.“ W tajkej ponižnosčži jeho kšroblosčž roščze. Pšchetož te šłowa: „wón je šřjedža mješ waš šupil“, wopšchijeja kšutny poroč, kaž by wón prajičž čžył: „Wš dyrbjeli jeho dawno hižom šnacž. Ale wy šče šlepi. Šóršy pať jeho šesnaječe. Šotom běda wam!“

Ša tule kšrobku řečž czi hordži mužojo wotmolwjena njenamašaja, a kšroble běchu šo tola pšchi špocžatku prascheli: „Sčto šy ty?“

Tole praschenje je adventske šłowo na našču wutrobu. Ale wono šo rad pšchepóšlucha; ludžo šo wješela, hdyž jo nješšyscha w džiwim honjenju žiwjenja. Woni pšched nim kšchepotaja. Woni njechadža ničzo wo nim šłyschecž, kiž je ša naš wumrjeť. Šo maja wopacžne wobmyšlenja. Šo čžedža wobhladniwi byčž. Woni šo druhich boja a njechadža pšchi druhich poštorka mječž. Ale wěrnosčž je kšutna. Duž njeboj šo; praj, sčto ty šy. „Sčtož mje pššnaje, teho čžu ja pššnacž pšched mojim nješješkim Wótzom.“ Wěrnosčž šama naš wulkich čžini. Šudž kšrobky a ponižny s dobom. Sčto šy ty? Wóžješ ty wotmolwičž: „Hłóš předarja w puščinje?“ w puščinje šwojeje wutroby a w puščinje wulkeho šwěta? Šajka harfa dyrbimy byčž, do kotrejež trunow Šesuš s džiwnej mozu pšchima, kiž dyrbi šyncžecž, hdyž šo tež šunki čžłowjekam nješpodobaja. Šenož sčtož w ponižnosčži šwojemu Šbóžnikěj šluzi, je wulki. Šawukšny wot Šana jeho duchownu wulkosčž; wón je wulki we wušnaczu teho, sčtož wón njeje, kaž tež w pššnaczu teho, sčtož ma wón byčž. Šamjeň.

Rščiž njescž.

Šako wyšoki duchowny (Antistes) B. s Basela, kiž je šoni šemrjeť, je šwojimi džowkami na horu Šigi kracješche, wón wuhlada, kať jena šara macžerka pšchi jenej modleškej štažiji klecješche a šo nutrnje modlešche. Šětko šo wona pošběže a kščiž našcheho Rnjesa a Šbóžnika kšchješche. Duž wón pšchecželnje k njej džješche: „Šo je prawje, wy kščiž kšchješče!“

„Š kšješče“, štaruška šnapšchecžiwji, „šiščješče šěpje je, móžu-li šon njescž!“

Šad tutej wotmolwu bu čžješčedostojnemu kšješkej čžopło wot šoto wutroby a jeho wóčžto šyła macžješche.

F.

Adventski čas.

Twoje šerja, šwjaty čžašo,
Běchu wótzom žabanje;
Š harfu w ruzy pšchezo šašo
Šavit pšalmny špěwášche;
Tež profecži Rnjeshowi
Ša troštom šu žedžili,
Šroscho: Šožo, našč lud šitaj,
Šomoz s Šiona nam šwitaj!

Šohu džak! to je šo štašo:
Wóčžez s tym naš wobšboži,
Sčtož je šastaršku šo pšchalo
W čžłowškich dušchach na šemi.
Šo, sčtož Bóh je šarucžik,
Š šbožu nam je dopjelnil:
Šeho bójšta šmilnosčž miša
Šbóžnika je wobradžila!

Šonle Šbóžnik šteji s nowa
Pšched durjemi wutroby;
Ššyšč! kať wón tam kšapa, wóša,
Pšchėjo šebi šospody.

Šy šy kšory, wopomň to;
Wón ma dušchow šěkaštwó.
Š duž wotewť durje jemu,
Šowěrnje praj taťle k njemu:

Šosianna! Šowitany
Šudž mi, luby Šbóžniko!
Ššj, mój dom je šhotowany,
Ščžin šej we nim poššlancžko!
Šurje šym czi wotewřil,
Pšchebytť řjenje wudebit;
Šuž dha poš, šo by w nim bydlil,
Šako kral na trónje šydlil!

K. A. Fiedler.

Jednory wječhowski row.

Hdyž šo we Šwinje do rownišččža awštriškich kšěžorow dele podášč, mješ druhim tež na kššččž trječišč, na kotrymž pišane šteji:

„Šowle leži Šleonora Šadlena Šheresa,
jena kšuda hrěšchniza.“

Tole rowne napišmo běšche šebi wona šama poštažila. Še žanym šłowom njedyrbješche šo našpomničž, šo bě wona najpřjedy přynžšna Šeuburgška a potom mandželška kšěžora Šeopolda I. byla. Šako tamna kšěžorška pšchibližowanje šmjercže čžujješche a jejne kšjenje pláčžyž wotolo njeje štejachu, wona k nim džješche: „Sčto, wy pláčžče? Wš dyrbjeli šo radšcho šo mnu wješšelicž, šo ja po tať mnohich wíčhorach pšchistaw dožpiwam!“

F.

We Šesukowej ruzy.

Šaka šolčžka běšche šmjercži blišto; wona na jara bolosčžiwu kšorosčž twjerdže ležješche. Šiščješče dolho njebě, šo wona s šóžkej nóžku poššakowášche, we wutrobje pošna radoščže a tať čžila a čžerštwá kať kóžda jejnyč towaršštwó. Šola nětko tu wona wot bolosčžow čžwilowana ležješche; šóššymna ruka šmjercže běšche šo ju dótknyła, a wona bě na tym, šo by do wěčžnosčže pšchješčła. „Šacžuma šo moja mała džowka šrudna, hdyž na šmjercž poš-

myśli?" bo nan woprascha, jako bolosć w jejnych wobliczowych czechach widźesche.

"„Ně, mój luby nano“", wona rjelny, jemu pscheczelniwje s hłowu kownywschi, „moja ruka je pschezo w ruzy Knjesa Desuka, a wón ju wěsće njepuschczi.“"

F.

Wjesele nad Božim domom.

Sa wjeseleu bo, Božo, so my mamy
Mjes nami twoju hětu khwalobnu,
Sdžež, luby Knježe, tebe namałamy,
A ty bo siewišch ludu swojemu.
Sa Božu hětu swoju zyrkej mam,
Sa rěbjel a sa durje k njebjesam.

Sa wjeseleu bo; jow wschał budže wsaty
Kij puczowarški s ruki mucznej' mi;
Schtož fastupi jow, temu budže daty
Tež wotpoczink najblódschi, najlěpschi,
A je tež blido kryte w tutej hospodži,
Kiz hlódných nashczi a pošylni.

Sa wjeseleu bo; pschezo je tu nadosć
Mje studžeń czerstwej' wody kšewiła,
Mi twoja lubosć dopjelniła žadosć,
Sdžž jachlo stonach w hězy polodnja.
Sow žywa woda lacžnych woskewja
A plabe kolena sa' wobtwjerdža.

Sa wjeseleu bo. Ach, po swjaty domi
Mam w swětnej harje wulke žedjenje.
Njech wonkach wichor žiwjenja tež howri,
Kaž worjał wutroba bo posběhnje
Sow s czemnoh' doła k horje Knjesowej.
Dom modlitwy ja psche wscho khwalu kej.

Sa wjeseleu bo a bo njestrachuju
Psched njepscheczelemi, kiž hroža mi;
Psched swěta holkom tež bo nještožuju,
Sa mam wschał Boha sa schit najlěpschi;
Sso njeboju psched žanym njewjedrom:
Mi hrodžiszczo džě je mój Boži dom.

Jurij Brósl.

Korjeń sleho.

Ska wutroba hrěšnika to čini, schtož wón je, a niz lža, padušchnosć a bohahanjerstwo. Sły skutk je jeno smontowny dopokas smutkowneho skazenja, kotrež budže jeho sa wschu wěčnošć sata-mać, jeli-so pokutu nječini a wodače njedozpije. Poczišcžowanje nicžo njepomha. Nasche jastwa a polěpscheńje su polne ludži, kotřiž satonju pošluchaju, dofelž dyrbja. S hrěchami wob-czežena wutroba ma bo psches drohu, wučisćazazu krej šhrystuřowu pscheměnicž, prjedy hač mōže bo trajne polěpschenje woczakowacž.

F.

Kak Bóh swjecenje swjateho dnja žohnuje.

(Skóncjenje.)

Nas robotu bē wosbeje slē a srudnje bylo. Sa žly džěń žadyn cžlowjek do pinzy pschischoł njebē. Njed ani pjenježka sa-plužil njebē. W pinznej stwicžy žaneje swěćki njemějachu, dofelž k temu žaných pjenješ wjazy njebē, a tał dyrbjachu srudni w cžmo-wym ředžecž. Skónzo bē bo hižom sřhowalo a pošlednja pruha

wjecžorných serow psches bluke wofno do njelubosneje pinzy řwěćesche.

S napschecža pschi póstowni runje póstski wós pschijědže, a pohoncž s rózkom wjesele sapiska. Njed stany a džěsche po sřhodach horje, so by pinznye durje sawrjek. Žusy knjes bē runje s wosa stupil. Wón řlyšesche, tał bo gratmišchtra praschesche: „Kał dolho traje, so bo nowe konje sapschahnu a póst dale jědže?“

„Něhdže schtwórcž hodžiny,“ bē wotmolwjenje.

„Njebydli tu we wokolnosći žadyn truhať?“ bo žusy dale praschesche.

„Haj, tamle s napschecža“ gratmišchtr wotmolwi; „truhať runje psched pinznychmi durjemi steji.“

Žusy rucže stupajo psches hařu džěsche a Njeda pscheczelniwje postrowiwschi jemu praji: „Proschu, mi hnydom brodu wottruhacž. Póst jenož tał dolho cžaka, hač bo wězy pschepatuja, a bo nowe konje sapschahnu. Njedam bo njeđzelu rad truhacž, a dofelž dyrbju žyłu nōž jěcž, by mi lubo bylo, hdy by bo to hišcže dženska wjecžor stalo.“

Njed bē wschón samylent, hdyž tele řłowa řlyšesche. Wē hižom tał cžěmno, so w cžmowej pinzy žadanje zuseho muža dopjelnicž njemōžesche. A wón žaneho pjenježka doma njemějesche, so by řebi řwězu kupil. S placžitym hłošom wón praji: „Luby knježe, čžu wam wutrobnje rad k woli bycž, ale požcže mi naj-prjedy krosch, so bych řebi řwězu kupicž mohł. Se bo hižom psche jara sacžěmniło, so bych wam bjes řwězy brodu wottruhacž mohł.“

Žusy se spodžiwanjom na njeho hladasche. Potom pał do sata pschimny, da jemu žadany pjenješ a s hłowu řchařo do pinzy dele stupasche. Njed mjes tym k myđkarjej po řwězu řhwatasche. Della w pinzy bē tał cžěmno, so žusy niťoho widžecž a spōnacž njemōžesche. Truhať bo wróczi. Žeho mandželka řwězu sařwěczi a ju na blido staji. Šósć s cžichim spodžiwanjom na řhudusčtu pincžnu stwicžlu, na blědu žonu a na řti džěczi, kotrež bēchu bo bojasnje a struchliwje do kucžika řlócžike, řhladowasche. Sa něťotre mjeńschiny bē Njed řwoje džěto dokonjał. Se stola stanywschi žusy praji: „Waiča stwicžla ma řhětro řhudobny a řchpatny napohlad. Njedžiwajo na to pał je tola widžecž, so řcže prjedy w lěpschich wobstejnoscžach žimi byli. Waiča podawisna dyrbi spodžiwna bycž, a ja bych ju rad řlyšchal, hdy byšcže ju mi powjedacž čžyli. Dženřa pał žaneje řhwile nimam. Tu wsmicže mjes tym tolet — wsmicže jón jenož bjes wscheho wobaranja! Sa něťotre dny bo s póstom wrócžu. Potom čžu wař sařo wopřtacž, a wy dyrbicže mi potom, hdyž čžecže, stawisnu řwojeho žiwjenja powjedacž. Božemje!“

S tutym řłowami žusy pinzu wopušcžzi a po sřhodach horje džěsche. Njed jeho s měrom hłuboko pohnuty pschewodžesche. Sdžž čžysche bo žusy runje wot njeho wotwobrocžicž a k póstowni hič, bo hišcže ras sawróczi a bo praschesche: „Kał dha řěfacže, luby pschecželo? Čžu řebi tola s najmjeńšcha wasche mjeno spomjatowacž.“

„William Njed“, truhať wotmolwi.

Pschi tutym mjenje bo žusy satorhny, a bo sařo sawróčiwšchi, sawoła: „William Njed? Ma bo wo prawdže s tym tał? Se to wěno?“

„Haj, wo prawdže, luby knježe,“ bē wotmolwjenje.

„Bo waschim wurjekowanju“, žusy dale řecžesche, „njeisće bo tu narodžili.“

„Sřym bo w Kingstonje narodžil, hdyž řu mje tež woczahnyli“, Njed snapschecžiw.

„Bo tajkim w Kingstonje! To trečhi!“ žusy sawoła. „A tał řěfasche wasch nan?“

„Domasch Njed“, truhať wotmolwi.

„Žyle prawje tał!“ žusy praji, spotojom bo řmėjo. „Wasch nan řěfasche Domasch Njed, to je mi wědomne. Njemějesche wasch nan žaneho bratra?“

„Haj“, Ried wotmolwi; „tón bě tež hišćeje mój kmótr, wón je mi w mojich młodych lětach wjele luboscje a dobroty woposajal. Pšched něhdže tšizeczi lětami je do Sndisteje wotjěl, a wot teho čaša nicžo wjazh wo nim blyšcheli njejšmy. Myšlu šebi, so je hižo dawno wumrjel.“

„Haj, wón je wumrjel“, zusy wotmolwi a potom dale rěčesće: „Hdyž scje wo prawdže William Ried, šyn Domascha Rieda w Kingstonje — a ja wam wěrju na wasche čepne słowo — mam sa waš dobru powjescz. Wasch wuj je wumrjel, sawostajiwšchi wulke samoženje. Senicžeho šyna šwojeho bratra, šwojeho bratrowza, je sa šameho herbu postajil. Pójče rucze, dyrbiče so mnu hnydom do Kingstona jěč. Šako polnomóznik wascheho wuja šym wot šudnistwa poručnoscz dostał, testament dokonjecz. Pójče, pójče, so bych wam wasche herbstwo šahowacz a pšchepodacz mohł!“

Ried šzyla njewjedžesche, kaš so jemu šta. Rucze do pinzy doběža, rospowjeda šwojej žonje a džěczom š krótkimi słowami, šhto je blyšchal, šhotowa šo, taš derje hacž šo hodžesche, š njewočakanemu pucžowanju, rošžohnowa šo se šwojimi a potom na drohu horje šhwatašche, hdyž zusy na njeho čatašche. Wobaj džěšchtaj hromadže na póšt, a duzy po pucžu jemu zusy powjedasche: „Wulki džiw je, luby pšchecželo, so šym waš nadeschoł, a čím wjetšchi je džiw, dofelž bychu waš wo wasche prawe herbstwo pšchi šamym šjebali. Dofelž šudnistwo wasch něčžišchi pšcheytt njefnajesche, a dofelž ani njewjedžachu, hacž scje hišćeje š žyla živi, dyrbjachu w nowinach sa wami pytač a waš šjawnje š pšchewšacžu herbstwa namolwicž. Nětko je šo jedyn muž pšchypowjedžil, kotryž šo sa pytaneho Williama Rieda wudawa, a kotryž je tež nusne papjery šobu pšchinješl. Tutón čłowjek tu w póštšim wošu šedži, a ja šym runje na pucžu, so bych š nim do Kingstona pucžował a jeho wudawanja na měštnje šamym wot šwědkow wobtrucžicž dał. Taš dha wšchitžy šjjo hromadže pojedžemy, a ja šebi myšlu, wulki šudnik tam horka w njebjěšach hižom wěrnoscž na šwětko pšchinješe.“

Š wěrnoscž pšchińdže na šwětko. Wopacžny William Ried hnydom pytny, hdyž zusy knjes š nowym pšchewodžerjom do woša šupi, so wěž š herbstwom hromadže šwišuje a sa njeho hubjenty šónž šmėje. Š čěmnošczi nozy, hdyž šašo ras šastachu a šonje wuměnichu, š něšajkej wurěczu š woša šupi — a šo šašo nje-wróčži.

Polizija čłowjeka pošdžišcho po dołhim pytanju wušlědži. Wón bě w młodych lětach pšchecžel a šchulski towaršch našeho Rieda byl a bě se šwojim lohkomšlenym a njerodnym žiwjenjom šwoje žyke wulke samoženje rošbrojil a potom š prošchěštemu šijej pšchimnyčž dyrbjal. Ras, hdyž bě runje w najwjetšej nusy, bě tamne namolwjenje w nowinach čital, w kotrychž šudnistwo brodutruharja napominašche, so by šwoje herbstwo nastupil. Šebal sa wjele lět wo Williamje Riedže nicžo blyšchal njebě, a bě teho dla pšchewědčenty, so je dawno wumrjel abo šo něhdže šhubil. Taš na lěšćiwu myšl pšchińdže, šo sa šyna Domascha Rieda wudawacz a šo na tajke waschnje jeho herbstwa mošowacz. Pšcheklepany towaršch, kotryž móžesche wšchě móžne rucžne pišma podražowacz, bě jemu nusne papjery š temu wobštaral a šamo trěbne šygle a šchtemple wušchifnje podražował. Wobaj běšchtaj šo do herbstwa džělicž čyžkoj. Šeju wobšchudžerštwu bě taš mudrje wumyšlene a pšches šapletku wobštejnosczow taš špodžiwnje podpjerane, so by šo škoro šchlachčžilo, hdy budžišche Woža ruka šama do wěžy njepšchimnyša a ju njesadžěwala. Hdyž William Ried pod pšchewodom zuseho knjesa do póštšeho woša šastupi, wobšchudžer wšchón wuštržany pšchi šatarnjowej šwěžy šwojeho pšchecžela š młodych lět špšna, kotrehož bě wo jeho prawe herbstwo šjebacz čyžl. Duž čěfny, taš rucze hacž šo jemu to hodžesche. Šola šud jebaka a jeho towar-

šcha pšchimny a wobeju pšchestupnikow na to š derje šašluženemu a prawemu šhostanju šašudži.

Taš bě widomnje Woža ruka šutkowala, so by truhar, kotryž bě šo Bohu š čěšćzi šwojeho šamoženja wšdal a nusu čěšpil, tu hižo na šemi šmdu sa šwoju šwěrnoscž dostał. Š kaš džiwnje bě Woža ruka wšcho naprawila! William Ried dyrbjesche runje do čžmoweje pinzy, š napschecža poštownje ležazeje, se šwojej šwójbu čžahnyčž. Zusy dyrbjesche runje šobotu do měša Batha pšchińčž a šebi, dofelž čyžšche njedželu šwječicž, hišćeje pošdže wječžor brodu truhacz dacž. Šratomišchtr dyrbjesche wošebneho knjesa, kotryž šo jeho sa bydkom jeneho brodutruharja praschesche, do čžěmneje a hubjeneje pinzy pošacž. William Ried dyrbjesche tamny wječžor runje taš šhudy byčž, so dyrbjesche šebi wot zuseho krosch poščžicž, so by šebi sa to šwěžu šupił. Zusy dyrbjesche šo, hdyž bě šo hižo rošžohnował, hišćeje ras šawróčžicž a šo truharja sa jeho mjenom praschecž. Wšchě tele po šdacžu malicžkšne wobštejnosče běchu wójmidla rječšasa, kotrež bě Šoh šam hromadu šestajal, so by Williama Rieda, kotryž bě šo jemu dowěril, š najšóršesche nusy wutorhnył, a wšchě tele wójmidla dyrbjachu jene do drugeho pšchimacž, so by šo wšcho derje a krašnje škóncžilo.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Š hodam čžemy — da-li Šoh — luby š čžitarjam našeho „Šomhaj Šoh“ tež hodowny wobras podacz. Hdyž naš hody dopomnja na šon drohi njebjěški dar, šž je nam w našch Šbóžniku wobradženy, wopomnimy, so šmy šhudži a šhudži wosta-njemy, hdyž šonle dar njebudže wobradženje sa našču dušču a sa našču wutrobu. Ša našeho lubeho Šbóžnika naš dopomnicž, so bychmy jeho pytali a namakali a wón našch mēr a našche šbože byl, š temu pšchithadža našche lube „Šomhaj Šoh“ šždu njedželu do našchich šerbškich domow. Duž, lubi Ššerbja! budž nam našche lube šopjeno jako duchowny dar luby hšcž kaš w tutym, taš tež w nowym lěče. Š hdyž scje w nim natwarjenje namakali, powjedajče jo tež druhim, šhto je wam bylo, kaš čži pašyrjo roš-nješechu hodownu powjescž, so by našche „Šomhaj Šoh“ šebi nowych pšchecželow došylo, so by šwój šary a pšchezo šašo nowy nadawł dopjelnišo: „Bohu š čěšćzi a Ššerbam š duchownemu šbožu“. Šy š nowa na to pošasujemy, so je „Šomhaj Šoh“ taš derje kaš pola knjesow duchownych, taš tež we wšchitlich pšcheda-warňjach „Ššerbškich Šlowin“ doštacž.

— Šnjeni šwudowjena prof. Ššuhlowa, kotraž je šónž šep-tembra w Šudyščinje wumrjela, je našchemu šerbštemu lutherštemu knihownemu towarštwu 300 hr. w šwojim šestamencže wuštajila. Šašch hnuty džal sa nej dže do wěčžnosče!

— Š šejmje w Dražžžanach mějesche šo wuradženje wo nowym šeminarje, šž ma šo do našcheje Šužizy pošožicž. Wšch-noscž běšche šo sa Šiškopizy roššudžila. Šola šapóšlanžy, wošebje Ššencž, Šartmann a našch šerbški šapóšlanž Šofla džělach w šejmje sa to, so šo nowy šeminar njeby do Šiškopiz, ale do Šamjeršza pošožil. Ša šwoje wuštupjenje mějachu woni tež dobre pšchicžiny. Šubij a Šudyščin mataj hižom šeminar a nětko by w Šiškopizach w bliskšćzi šo 3. šeminar šašožil, hdyž šu š drugeho šofa Draž-žžany blisko a tež w Šširnje je hižom šeminar; nawjecžorna Šužiza paš nima žaneho šeminaru. Duž š dobrym prawom sa Šamjeršž rěčžachu. Šónž wuradžjenja tež pošasa, so wjetščina šejma sa Šiškopizy njeje. Duž je nadžija, so nětko Šamjeršž šeminar doštanje, kotryž hižom dołhe lěta wo njón prošy.

— „Woža šóž“, wot knjesa šararja Šatuba wudata, je doštacž w Ššmolerjež knižicžiščžeršni. Šy do hšd lubyh Ššerbow šašo na tu rjanu knižku š Wožej nozy šedžblimyh čžinimy.